

Annemiek van Kessel

Gevangen in Nepal

Hoe een droomreis een
nachtmerrie werd

1. Zaterdag 10 augustus 2013

Eindelijk vrij. Wat heb ik lang op deze dag gewacht. Ik kijk vanuit mijn bed naar de besneeuwde pieken van de Himalaya en voel de spanning van de afgelopen maanden in één keer van me afglijden. Het moet uitzonderlijk mooi weer zijn, want in deze tijd van het jaar liggen de bergtoppen meestal verstopt achter de wolken.

Hier heb ik het allemaal voor gedaan. Ik ben in korte tijd enorm van dit land gaan houden. Alles heeft tot nu toe een diepe indruk op mij gemaakt: de overweldigende natuur, de immense ruimte, de geuren en kleuren, het lekkere eten, het klimaat, en vooral ook de extreme relaxedheid van de bevolking. Het leven in Nepal voelt intens en puur. Ik heb me in jaren nergens zo thuis gevoeld als hier, en in Pokhara, de stad waar ik nu woon, valt alles op zijn plek. Ik wil hier eeuwig blijven wonen.

Ik moet opschieten, want over een uur haalt mijn Engelse vriend Dylan mij op, voor een motortocht naar Sarangkot, een dorpje in de bergen. We gaan lekker toeren op onze Royal Enfield-motoren, die zo'n aangenaam traag pruttelend geluid maken. Dat alleen al werkt rustgevend. Ik verheug me op ons ritje over smalle, kronkelende paadjes. Onderweg zullen we uitzicht hebben op de bergvallei, wild stromende rivieren en watervallen op de meest onverwachte plekken. Ik moet niet vergeten om zeep en shampoo mee te nemen. En een fototoestel.

Dylan is stipt op tijd. Het weer is vochtig en warm en we banen ons een weg door het drukke ochtendverkeer. Maar wanneer we de stad hebben verlaten, lijkt het of we alleen op de wereld zijn.

De dag verloopt zoals ik het me had voorgesteld.

Aan het eind van de middag keren we ongelooflijk ontspannen en relaxed huiswaarts.

Ik twijfel of ik nog even naar mijn collega's in The Royal Enfield Bar zal gaan. Ik heb ze de afgelopen maanden intensief begeleid en het is mijn eerste vrije dag na weken van zwoegen en ploeteren. Misschien moet ik ze een avond alleen laten? Maar

Dylan haalt me over om samen nog even een biertje te gaan drinken. Ik ga overstag.

Ik zou tijdens de afwezigheid van Gabrielle een oogje in het zeil houden, dus dit kan er dan ook nog wel bij. Even controleren of er voldoende bezetting is, of het eten op tijd geserveerd wordt en of de kassa klopt. En dan kan ik straks meteen Gabrielles hond Rebel, die 's avonds altijd bij mij slaapt, mee naar huis nemen.

In de bar is het gezellig, maar niet druk. Het is laagseizoen in Nepal. De moessonmaanden – van juni tot en met september – zijn over het algemeen nat en de wandelpaden zijn spekglad. Het stikt er van de bloedzuigers, die gretig iedere levende ziel opwachten.

Op het terras van het café zitten een paar vrienden; twee locals, onder wie Ruhan, die pal naast de bar een motorreparatiebedrijf heeft, een Amerikaan en mijn onderbuurman Sean, uit Engeland. Verder een handjevol toeristen. De bar heeft grote aantrekkingskracht op avonturiers en idealisten, maar het is ook een pleisterplaats voor bikers, rustzoekers, vrijwilligers en pioniers. In het laagseizoen zitten er voornamelijk mensen uit de buurt, die elkaar na hun werk opzoeken en een paar stamgasten; westerlingen die, om wat voor reden dan ook, in Pokhara zijn blijven hangen.

Pravash heeft vandaag dienst, samen met een Australische jongen die John heet. John staat alleen achter de bar.

‘Waar is Pravash?’ vraag ik.

‘O, die is met vrienden iets gaan drinken, omdat hij niks te doen had,’ zegt John.

‘Merkwaardig,’ zeg ik. ‘Hij wordt betaald voor zijn werk en kan niet zomaar weggaan. En zeker niet zonder dat aan mij te melden.’

‘Ja, maar jij had toch vrij vandaag?’ zegt John terwijl hij zijn schouders ophaalt.

Ik besluit er geen woorden aan vuil te maken en bel geïrriteerd Pravash op zijn mobiele telefoon. Gelukkig neemt hij op. Hij zegt hetzelfde als John. ‘Er was niet veel te doen dus ik...’

‘Je zorgt dat je voor half negen terug bent om de bar te sluiten,’ onderbreek ik hem.

Ik overweeg om nog wat te blijven hangen, voor de gezelligheid en om Pravash op te vangen, maar ik vind het welletjes. Ik heb zin in een avondje voor mezelf. Ik verlang naar de rust van mijn eigen woning.

Om even voor achten fluit ik naar Rebel, die meteen reageert. Ik groet iedereen en loop de bar uit, Rebel kwispelend achter me aan.

Mijn flat ligt op tien minuten lopen van The Royal Enfield Bar. Nog geen half uur geleden is het enorm gaan plenzen en helaas regent het nog steeds. Dikke druppels komen loodrecht uit de lucht vallen. De onverharde weg die naar mijn woning leidt is in een mum van tijd veranderd in een snelstromende rivier. We worden zeiknat en ik zet de pas erin. Het is inmiddels pikkedonker en de meeste bewoners zijn binnen, waarschijnlijk al in bed. Nepalezen gaan slapen als het donker is en staan op als het licht wordt. Bijna ieder gezin heeft een waakhond en onderweg naar huis slaan alle honden aan. Het is een geblaf van jewelste.

Halverwege de bar en mijn huis ligt een enorme berg buffelstront, zoals overal in Nepal, midden op de weg. Rebel vindt de drollen uiterst interessant en gaat er langdurig aan zitten ruiken. Na een minuutje wachten loop ik alleen door. Hij kent de weg en komt altijd thuis, dat zal hij nu ook wel doen. Ik zal de voordeur voor hem openlaten.

Mijn appartement bevindt zich op de tweede verdieping van een vrijstaand huis. Naar Nepalese begrippen is het een luxe woning. Alle bewoners hebben een eigen douche en vierentwintig uur per dag elektriciteit, een ongekende rijkdom voor de gemiddelde Nepalees. Rondom ons huis staat een groot ijzeren hek en in de voortuin bloeien de meest exotische planten. Mijn benedenbuurman is nog wakker. Hij zit een sigaretje te roken op een stoel voor zijn deur op de begane grond, waar hij met zijn vrouw, hun vijf kinderen, hun hondje en zijn moeder woont. Ik groet hem vriendelijk, wens hem goedenacht en loop naar binnen.

Op de eerste verdieping woont Sean, de Engelsman. Sean en ik hebben beiden een ruime woonkamer, slaapkamer, douche en wc, en we delen een keuken op de eerste verdieping. Als enige in het gebouw heb ik een groot balkon. Het zijn mooie, grote, gezellige appartementen. Vanaf mijn overdekte balkon met openslaande deuren heb ik een grandioos uitzicht over het Phewameer. Ik kan er uren zitten wegdromen en daar heb ik nu ook behoefte aan. Ik houd van de geluiden van de bergen, de vogels en insecten. Die geven het land iets mystieks en rustgevends. Aan de achterkant van mijn woning strekt het Himalayagebergte zich in zijn volle glorie uit. De koninklijke bergen zijn weergaloos mooi.

Onderweg naar mijn etage kom ik langs onze keuken. De deur staat open en ik zie dat Nancy aan het koken is. Nancy is verliefd op Sean en slaapt af en toe bij hem. Ik wil voorbij sluipen, maar helaas krijgt ze mij in het vizier. Ze vraagt of ik al gegeten heb. Ze is bezig lasagne te maken en heeft geen zin om alleen te eten. Ik sta in tweestrijd; een smoes bedenken of een hapje mee-eten? Ik heb namelijk nogal moeite met Nancy. Het is een pittige Française van 27 jaar. In Nepal beheert ze een stichting die *Nepally Future* heet, een non-profit organisatie die als doel heeft om onderwijskundige bijstand te verlenen aan schoolkinderen in Nepal, met inbegrip van een weeshuis in Pokhara. Via de stichting heeft ze een netwerk opgezet van internationale vrijwilligers die de kinderen Engels leren en entertainment organiseren. Nancy ziet er een beetje uit als de Disneyfiguur Pokahontas. Ze houdt van flamencodansen en ze is heel hyper en druk. Ik vind haar vaak emotioneel en instabiel en vooral erg vermoeiend. Ze absorbeert al je energie.

Toch laat ik me overhalen. Ik heb onderhand wel zin in eten, en Nancy kan erg lekker koken. Samen eten is toch ook gezellig. Ik hoop wel dat Sean zo thuiskomt.

Ik loop door naar mijn appartement en even later komt Nancy naar boven. Sean is inmiddels thuisgekomen, maar is zo moe dat hij direct naar bed is gegaan. Dus wordt het een dinner for two. Het gerecht moet nog even in de oven. Ik zet muziek op en schenk een glas wijn in. Op mijn balkon kletsen we wat. Het is

opgehouden met regenen. Intussen is Nancy met wat vrienden aan het WhatsAppen.

‘Hey Edward,’ zegt ze plotseling. ‘You know that girl from Buenos Aires, Daiana? Maybe you saw her in the bar, yesterday evening? She’s now online. She says she likes you.’

‘O,’ zeg ik, ‘heb ik haar ook gezien dan?’

‘Ja,’ zegt Nancy, ‘dat meisje met dat lange blonde haar. Begin twintig, schat ik. Ze zat gisteren aan het eind van de bar en droeg een groen jurkje. Ik heb een poos met haar gepraat en ik vond haar wel aardig.’

Ik denk na, maar kan me haar niet direct voor de geest halen.

‘Zal ik vragen of ze hier naartoe komt?’ zegt Nancy. ‘Ze is nog maar een paar dagen in Nepal en ze kent hier niemand. En we hebben eten genoeg. Misschien wel zo leuk voor haar, toch?’

Ik vind het best, want de avond gaat er nu toch heel anders uitzien dan ik me voorgesteld had.

‘Laat maar komen,’ zeg ik. ‘Kent ze de weg?’

‘Nee joh,’ zegt Nancy. ‘Ik haal haar wel even op. Ze logeert in een hotel dicht bij de bar. Dan kan ik meteen Rebel ophalen, want die schijnt weer teruggelopen te zijn.’ En weg is ze.

Ik zit net te bedenken hoe Nancy Rebel mee zou kunnen krijgen – het beestje luistert alleen naar mij en Pravash — als mijn mobiel gaat. Het is Nancy.

‘Edward, ik krijg Rebel niet mee.’

‘Dat dacht ik al,’ zeg ik. ‘Is Pravash er nog?’

‘Ja, die zit buiten.’

‘Vraag Pravash dan of hij Rebel komt brengen, naar hem luistert-ie wel.’

Vijf minuten later belt Nancy weer.

‘Edward, Pravash wil Rebel meenemen op de motor, maar dat wil ik niet, want hij heeft te veel gedronken. Ik vind het veel te gevaarlijk. Straks veroorzaakt hij nog een ongeluk.’

‘Laat hem dan met jullie meelopen. Ik zie jullie straks.’

Vanaf mijn balkon zie ik Nancy, het Argentijnse meisje en Pravash aankomen, een uitgelaten hond in hun kielzog. Daiana komt me niet bekend voor. Ik ben aangenaam verrast dat Pravash ook mee naar boven komt. Hij is 's avonds nog nooit bij mij op bezoek geweest. Overdag is hij weleens aan de deur geweest om iets te halen of te brengen. Soms maakten we een praatje op mijn balkon. Af en toe douchte hij bij mij voordat hij naar zijn werk ging – hij heeft thuis geen douche –, maar 's avonds is hij meestal aan het werk of bij zijn vrouw of familie. Nancy vertelt me dat ze hem uitgenodigd heeft om een hapje mee te eten. Dat aanbod heeft hij tot haar en mijn grote verbazing aangenomen. Misschien is hij in een overmoedige bui of heeft hij zin om te ontsnappen aan zijn zwangere vrouw, van wie hij niet houdt? Ik weet dat Pravash thuis onder grote druk gezet wordt om te stoppen met drinken. Zijn familie probeert hem onder controle te houden, onder meer door constant in de gaten te houden waar hij is.

De lasagne die Nancy heeft gemaakt smaakt lekker en na het eten zakken we met zijn vieren lekker onderuit met een glas whisky. Ik praat wat met Daiana. Het is een vriendelijk en bescheiden meisje en ze is wel oké. Ze heeft een paar weken door India gereisd en wil nu enige tijd in Nepal doorbrengen. Onderweg heeft ze ayurvedische massages gegeven om haar reis te bekostigen. Daiana is een echt hippiekind. Ik vind haar wel grappig, maar meer ook niet.

Nancy kan niet lang stilzitten.

‘Zullen we gaan dansen?’ vraagt ze. ‘Zoek even wat flamencmuziek op,’ zegt ze tegen mij, ‘dan leer ik jullie hoe het moet.’ Pravash kijkt haar met grote ogen aan.

Even later brengt Nancy ons de eerste passen van de flamenodans bij. We dansen om en om met elkaar en moeten hard lachen als Pravash Nancy in haar kont knijpt. Zo uitgelaten hebben we hem nog nooit gezien.

Intussen wordt Pravash voortdurend op zijn mobiele telefoon gebeld. Bij iedere ringtone kijkt hij vluchtig op zijn display. Het is zijn vrouw, zegt hij, maar hij drukt haar steeds weg. Eén keer

neemt hij toch op. Hij spreekt Nepalees met haar, wat ik niet versta, maar aan de intonatie van zijn woorden kan ik horen dat hij zegt dat hij zo naar huis zal komen.

We drinken nog wat en plotseling voelt Pravash zich niet goed. Hij wordt spierwit en zegt dat hij misselijk is. Ik stel voor dat hij bij mij op de bank gaat liggen en hier blijft slapen.

‘No, no, I’m fine,’ zegt hij snel. ‘I’ll stay on the balcony for a while. I need some fresh air, that’s all.’

Hij verdwijnt vrijwel onmiddellijk naar het balkon. Dat gedrag ken ik wel van hem. Tijdens zijn werk drinkt hij soms te veel en dan gaat hij op het bankje voor de bar liggen. Na een uurtje kan hij er weer tegen en gaat dan naar huis.

Af en toe gaat een van ons drieën naar hem kijken. Hij ligt half onderuitgezakt in een stoel, in diepe slaap. De vrolijke uitgelatenheid die ik eerder vanavond bij hem heb gezien is verdwenen. Zijn gezicht staat zorgelijk.

De tweede keer dat ik ga kijken wordt hij wakker en zegt dat hij naar huis wil, maar hij maakt geen aanstalten om weg te gaan. Ik leg een hand op zijn schouder en zeg: ‘Kan ik iets voor je doen, moet ik je naar huis brengen of wil je blijven zitten?’

‘Ik kom zo, nog eventjes en dan ga ik,’ mompelt hij en knikt daarbij geruststellend.

Toch zit het me niet lekker dat hij daar zo zit, en voor de derde keer loop ik het balkon op.

Maar Pravash zit er niet meer. Vreemd. Instinctief loop ik naar de reling van mijn balkon, om te kijken of hij ergens buiten loopt. Het is echter zo pikdonker dat ik helemaal niets zie. Ik roep naar Nancy en Daiana of zij Pravash hebben zien vertrekken.

‘Nee,’ antwoorden ze tegelijkertijd.

‘Dat is gek,’ zeg ik, ‘ik snap er niks van. Als hij weg is gegaan hadden we hem toch langs de kamer moeten zien lopen?’

We kijken nog een keer over de balkonrand en lopen een rondje door de flat. We zoeken in het trappenhuis, de keuken, de wc en de douche en mijn slaapkamer. Nergens een spoor van Pravash. Waren we zo in onszelf opgegaan dat we Pravash niet opgemerkt hadden? In principe zou dat best kunnen. We zeggen

tegen elkaar dat Pravash zich waarschijnlijk voor ons geschaamd heeft en er in een onbewaakt ogenblik stilletjes tussenuit geknepen is. Een andere mogelijkheid – hoewel minder waarschijnlijk – is dat hij de ‘Batman’ heeft gedaan, een rage onder onze vrienden. Dat gaat als volgt: als we gaan stappen met een groep en iemand wil echt naar huis, bijvoorbeeld omdat hij te veel gedronken heeft, dan is het een sport om er stiekem tussenuit te knijpen, en wie dat het beste doet wordt de Batman genoemd. De volgende dag krijgt de beste Batman altijd veel lof van de groep.

We houden het uiteindelijk op de eerste gedachte, en dat is dat Pravash zich voor ons gegeneerd heeft en zachtjes achter ons langs naar buiten is geslopen. De buitendeur staat open en Rebel loopt ook buiten. Ja, zo moet het zijn gegaan.

Intussen zijn we allemaal doodmoe. Daiana blijft bij mij slapen en Nancy gaat naar Sean. Ik fluit Rebel naar binnen, doe de buitendeur dicht, ruim nog wat op en ga naar bed.

2. Zes maanden eerder

Ik heb nog nauwelijks een voet aan de grond in Pokhara gezet als een vriendelijke jongeman me in de hal van het vliegveld tegemoet komt. Hij lacht breed en wil mij iets aanbieden. Ik zie niet zo gauw wat het is, maar ik heb er ook geen belangstelling voor. Ik heb net enkele dagen in Kathmandu doorgebracht en ben daar helemaal gek geworden van de mensen die mij iets wilden aansmeren. Een frutseltje, beeldje, etenswaren, een zelfgemaakt handwerkje of prulletje, en vooral veel hasjiesj. Het ergst zijn de kinderen, die door georganiseerde bendes worden ingezet om toeristen snel geld afhandig te maken. Ze proberen de spullen op straat in je hand te drukken en als je het per ongeluk aanpakt kom je bijna niet meer van de verkopers af. Ik loop snel door en mompel in het voorbijgaan: ‘Nee, dank je.’

Opeens trekt Gabrielle me aan mijn arm. ‘Edward, dit is Pravash,’ zegt ze. ‘Hij wil je een bloemenketting geven, een traditioneel welkomstgeschenk.’

Ik sta abrupt stil. Ik heb Gabrielle al vaak over Pravash horen praten, maar had geen flauw idee hoe hij eruit zou zien.

‘Sorry,’ zeg ik enigszins beschaamd, ‘ik ben Edward.’

Pravash moet lachen, geeft mij de ketting en zegt: ‘Welkom in Pokhara, brother.’

Het geschenk neem ik met beide handen aan. Ik maak een kleine buiging en bedank hem hartelijk. We wisselen enkele beleefdheden uit.

Het valt me op dat Pravash goed Engels spreekt, heel wat beter dan wat ik de afgelopen dagen om me heen gehoord heb. Het is een leuke kerel om te zien, goedlachs en heel relaxed. Normaal postuur, kortgeknipt donker haar en pretogen. Ik schat hem begin dertig.

Ik zie nu ook dat Pravash niet alleen is. Naast hem staat een andere man. Hij stelt zich voor als Quinn. Ik herken hem als de Australiër met wie Gabrielle de Royal Enfield Bar heeft opgezet.